

August tager
billetten

Erik Barfoed

August tager billetten

Illustreret af Thore Hansen

Høst & Søn

AUGUST TAGER BILLETTEN

© Erik Barfoed (tekst), Thore Hansen (tegninger)
og Høst & Søn / Rosinante&Co, København 2009

1. udgave, 1. oplag, 2009

Omslagsillustration: Thore Hansen

Omslagslayout: Alette Bertelsen, Imperiet

Bogen er sat med Palatino hos Narayana Press

og trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN: 978-87-638-0961-0

Printed in Denmark 2009

Enhver kopiering fra denne bog
må kun ske efter reglerne i lov om
ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Læs også *August går i Glemmebogen*
og læs mere om August på
www.glemmebogen.com

Høst & Søn er et forlag i Rosinante&Co
Købmagergade 62, 4. | Postboks 2252 | 1019 København K
www.rosinante-co.dk | www.hoest.dk

Kapitel 1

TIK TAK

Den nat August døde, lærte han at lyve for alvor. Ikke om småting, som han plejede – om at han havde børstet sine tænder selvom han ikke havde været i nærheden af en tandbørste og stadig havde munden fuld af vingum-mismag. Eller at han havde læst sine lektier selvom han havde smidt sin taske i entreen lige så snart han kom hjem fra skole, og ikke skænket den en tanke siden. Eller at han godt turde springe ud fra femmetervippen.

Den nat lærte han at lyve om hvem han var, og hvor han kom fra. Men til at begynde med løj han bare for at være sød mod sin mor.

– Jeg ringer til politiet! råbte hans mor da de havde stået og ringet på hos hans mormor i ti minutter uden at nogen åbnede.

– Måske er hun bare gået en tur, sagde August. Men hans mor hørte ikke efter.

– Hun er stukket af igen. Hans mor fiskede et sæt nøgler

op af sin taske og rodede med dem indtil hun fandt den rigtige og lukkede dem ind.

– Mormor! råbte August. – Er du her, mormor? Hun er her helt sikkert et eller andet sted, sagde han og smuttede ind i entreen. – Hun er garanteret bare på wc!

Han gennemsøgte lejligheden værelse for værelse. Dagligstuen, spisestuen, den lange gang, køkkenet, soveværelset og værelset omme bag spisestuen som hans mormor kaldte morfars stue. Selv gæsteværelset og kosteskabet tjekkede han. Hans mormors lejlighed var fuld af lugte og lyde, der var fremmede og mærkelige, og som han alligevel kendte fordi de mindede ham om hende. Lugten af støv og parfumerede sæber og nystrøget sengetøj og gammel dame. Og lyden af bornholmeruret der stod inde i spisestuen og sagde tik tak, tik tak, tik tak.

Hun var over det hele, hans mormor, og alt i lejligheden mindede ham om hende, duftene, lydene, de mærkelige møbler med løvefødder og guld og sort hestehårsbetræk og de uhyggelige malerier af gamle mennesker med stive blikke og sort tøj og høje hvide kraver.

Men hans mormor var der ikke.

Han tjekkede hele lejligheden endnu en gang for en sikkerheds skyld, men hun var ingen steder at finde.

– Hvorfor VIDSTE jeg bare at det her ville ske! sagde hans mor da han kom tilbage til stuen, hvor hun gik uroligt frem og tilbage over gulvet. Hun havde fundet en pakke

cigaretter i hans mormors chatol og tændt én, selvom hun var holdt op med at ryge rigtigt for alvor denne gang.

– Hun er her ikke, sagde August. – Jeg har dobbelttjekket det hele.

– Jeg har sagt til hende TUSIND gange at hun ikke må stikke af på den måde, sagde hans mor og lod sig dumpe ned i en stol.

– Men hun er sikkert bare gået ned for at købe ind, sagde August.

– Vi skulle jo lave mad til hende, August. Og mormor går ikke længere ned og køber ind selv, det ved du godt. Det kommer der nogen og gør for hende.

– Men så er hun nok ude og trække lidt frisk luft, sagde August. – Hun kan heller ikke være kommet ret langt, for hun har ikke taget sit gangstativ med.

– Åh! råbte hans mor – Jeg skulle ALDRIG have ladet hende blive boende alene. Jeg skulle have fået hende på plejehjem for længst.

– Hvorfor skal hun på plejehjem bare fordi hun går sig en tur? spurgte August.

– Hun LOVEDE at hun ikke ville gøre det igen. Ens mor kan ikke bare rende og stikke af på den måde, hvad skal jeg gøre?

– Måske kedede hun sig, sagde August.

Hans mor sukkede og rystede på hovedet. Sidste gang hans mormor var stukket af, havde politiet først fundet

hende tidligt næste morgen på en bænk nede ved havnen hvor hun sad med sit gangstativ og stirrede ud på havet. *Jeg ledte efter nogen. Jeg ved ikke rigtig, jeg var vist ikke helt mig selv. Man kan godt blive træt af at sidde der og kukkelure,* havde hun sagt da August engang spurgte hende hvorfor hun var gået ned til havnen midt om natten. Men hun havde aldrig sagt hvem hun ledte efter.

– De gider nok ikke engang køre ud og se efter hende, sagde hans mor. – Det er præcis ligesom sidst.

– Det ved du altså ikke, mor, sagde August. – Du har jo ikke engang ringet til dem endnu.

Hans mor sendte ham et forvirret blik, så gav hun sig til at rode i tasken efter sin mobil.

– 112, mumlede hun og tastede nummeret. Hun holdt telefonen op til øret og ventede med den anden hånd under albuen.

Bornholmeruret tikkede, og det var som om lyden bredte sig og blev højere indtil den fyldte stuen ud. August kiggede på billederne der hang på væggen over for vinduet. Hans mormor påstod at han var i familie med dem på billederne, men han kunne ikke rigtig forestille sig at han skulle være i familie med de mærkelige mennesker i deres sorte tøj. De så underlige ud i ansigterne med alt for lange næser og udstående øjne eller fletningerne rullet sammen over ørerne så det lignede frikadeller. Og de så alle sammen meget skrappe og sure ud, men han kunne godt lide de

historier hans mormor fortalte om dem. Når han var på besøg, fortalte hun om dem – om kaptajnen der sejlede på De Syv Have og gik ned med sit skib, og om Den Fede Dame og Piraterne på Kungsklippan og om den stakkels, grådige bonde der rev en gravhøj ned for at gøre sin mark større.

August skuttede sig. Det var en MEGET uhyggelig historie, den med bonden, for han havde tvunget sine folk til at fjerne gravhøjen selvom de ikke ville, og så var der begyndt at dukke mennesker op som var døde for længst, og til sidst var bondemanden død af skræk.

August vidste ikke rigtig om han troede på sin mormors historier, men han krøb altid ind til hende når hun sad på sengekanten og fortalte, han lagde hovedet i hendes skød og tiggede om at få én til og én til og én til. Bare én til! Og det fik han altid. Lige indtil han faldt i søvn.

– Hallo? Er det politiet? Hans mor rettede sig op. – Ja, jeg vil gerne ... altså, der er én der er blevet væk. Ja, netop. Jeg vil gerne melde én savnet. Hvad siger du? Nej, det er ... det er altså min mor der er stukket af.

Hun rystede på hovedet. – Hvad griner du ad!? Ja, min mor er faktisk stukket af før, og hun var lige ved at dø! Hun satte albuen på bordet og støttede hovedet i hånden mens hun stadig holdt telefonen op til øret med den anden hånd.

– I bliver nødt til at hjælpe mig! I bliver nødt til at sende

en vogn ud og lede efter hende. Hun er gammel, og hun har glemt sit gangstativ.

August lod blikket glide hen til bornholmeruret, der tiktakkede ufortrødent videre. Han var lidt bange for det ur, for hans mormor havde fortalt ham at alle i familien igennem flere hundrede år havde fået skrevet deres navn og dødsdag på indersiden af lågen i uret når de døde. Alle undtagen én. August David van Humpedink y Cugeira. For han var aldrig død. Eller det var endnu en af de historier hans mormor havde fortalt, som han ikke rigtig troede på. Men hun sagde at hans navn var blevet skrevet på indersiden af lågen ligesom alle andre afdøde familiemedlemmers, men var blevet streget ud igen. Nogen havde kradset det ud, August havde selv set det. Hans mormor sagde at det var van Humpedink selv der havde gjort det, selvom hun ikke ville fortælle ham historien om hvorfor han ikke var død. Hun sagde at han ikke var gammel nok.

– Sender I så en vogn ud og lede efter hende? Hvad siger du? Nej, hun ryger ikke. I bliver nødt til ... I skal nok kigge efter hende? Tak! Tusind tak! ... Ja, jeg forstår godt at I har andet at se til end at lede efter gamle damer. Ja ... I ringer. Tak. O.k.

Hans mor lagde mobilen fra sig på stuebordet og skjulte ansigtet i hænderne.

– De sagde at hun nok var gået ned efter smøger, sagde

hans mor uden at løfte hovedet. – Der er jo ikke engang nogen kiosk i nærheden!

– Det er ligesom dengang med Theodor-Menander, sagde August.

– Hvad? sagde Augusts mor.

– Ligesom dengang Theodor-Menander forsvandt ovre på fritteren, og Omar og jeg var nødt til at hente ham ved Glemslens Flod og alt det der.

– Ja, August. Hans mor løftede hovedet og sendte ham et kort smil. – Det kan jeg godt huske at du fortalte om, men det var jo noget I legede. Det her er alvor.

– Kan vi ikke bare gå ud og lede efter hende selv?

– Det er jo allerede sent, August. Og mørkt.

August stak hånden i lommen og trak sin mobil frem.

– Klokken er da kun halv otte, sagde han.

– Så er det også snart din sengetid.

– Men kan du så ikke gå ud og lede efter hende?

– Hvad så med dig?

– Jeg kan bare blive her, sagde August.

– Tør du godt det?

August kastede et hurtigt blik på bornholmeren. Så drejede han hovedet og så den anden vej, ud ad vinduet.

– Ja ja, selvfølgelig tør jeg det, løj han.

Hans mor betragtede ham lidt, så sagde hun: – Nej, ved du hvad, nu må vi hellere overlade det her til politiet. Så laver jeg noget te til os. Og så ringer de nok snart og siger

at de har fundet hende.

– Det tror du ikke engang selv på.

– Du har jo slet ikke fået aftensmad endnu, August! Hvad tænker jeg dog på. Nu skal jeg lave noget pasta til dig.

– Jeg tror mormor fryser, sagde August inden hans mor nåede at rejse sig. Hun så opgivende på ham.

– Hvad vil du have at jeg skal gøre? sagde hun.

– Det ved jeg ikke, sagde August. – Men jeg tror altså at hun fryser rigtig, rigtig meget.

– Hvad mener du?

– Det sner, sagde August og pegede ud ad vinduet.

– Det kan ikke passe! råbte Augusts mor.

August stillede sig hen i vinduet og satte albuerne i vindueskarmen og stirrede ud i mørket udenfor. Sneen væltede sidelæns ned forbi gadelygternes lyskegler som tykke, hvide dun, og gaden og stien rundt om søen var allerede sneet til. Vinden peb og føg ned gennem gaden og hvirvlede sneen højt op i luften.

– Jamen, jeg vidste slet ikke ... det havde de da ikke sagt noget om. Hvor kommer al den sne pludselig fra?

– Det er helt vildt, sagde August.

Hans mor stod et øjeblik og stirrede ud ad vinduet, så sukkede hun og sagde: – Er ... er du sikker på at du kan klare dig selv? Jeg lover at jeg nok skal skynde mig, jeg er ikke væk ret længe. Du kan bare ringe på min mobil hvis der er noget, ikke?

August nikkede. – Gå nu bare, mor, sagde han og kiggede ud på sneen. – Men jeg tror godt mormor kan blive temmelig svær at finde.